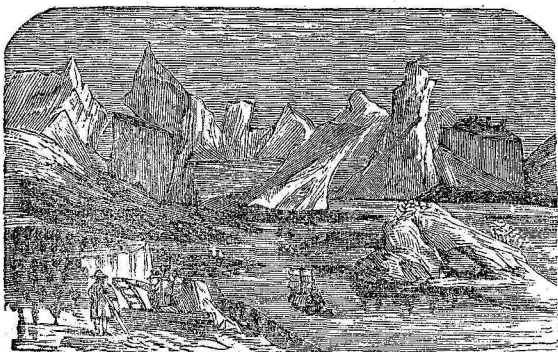

τραχήλου, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ὠτίον, ὑπάρχει στενὴ τις ταινία χρυσοειδοτέρου πρασίνου. Τὰ ἐπάνω τοῦ σώματος πάλιν εἶναι πράσινα, ἀλλὰ διαφόρου τινὸς χρυσοειδοῦς στιλπνότητος, ὡς μεταλλικῆς. Τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς εἶναι αἰθὰ πορφυροειδῆ, τὰ δὲ τοῦ ὀροσφυίου, γλυκυτάτου τινὸς πορφυροῦ χρώματος. Ἡ οὐρὰ συντίθεται ἐκ δέκα ἐρστροειδῶν πτερῶν ἴσου πλάτους, στρογγύλων εἰς τὰς ἄκρας, ὅπου τὸ χρῶμα μεταβάλλεται εἰς μέλαν. Αἱ πτέρυγες μολὶς ὑπερβαίνουνσι τὴν βᾶσιν τῆς οὐρᾶς καθ' ἓνα δάκτυλον.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις διὰ λόγων τὸ κάλλος τῶν καὶ διὰ τὴν μικρότητα αὐτῶν χαριεστάτων πτηνῶν τούτων. Εὐρίσκονται μόνον εἰς τὴν Γουϊνὴν καὶ εἰς τὴν Βραζιλίαν, ἀλλ' ὅλα τὰ μουσεῖα κέκτηνται τοιαῦτα, νεκρὰ μὲν, διατηροῦντα δὲ ὅλην τὴν χρωμάτων τὴν λαμπρότητα.

ΛΟΦΟΙ ΤΗΣ ΒΟΧΕΑΣ (ἐν Κίνα.)

Τὸ φυτόν ἀπὸ τὸ ὑποῖον λαμβάνομεν τὸ τέϊ ἢ τσαῖον εἶναι φυτόν αὐτοφυὲς τῆς Κίνας, δύναται ὅμως ν' ἀεξήσῃ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην χώραν κειμένην εἰς τὸ αὐτὸ πλάτος μὲ τὰς ἐπαρχίας τῆς Κίνας, εἰς τὰς ὑποίας φέεται.

Τὸ φυτόν τοῦτο ἀγαπᾷ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ ἀνοικτοὺς τόπους, ὅπου ἡ γῆ εἶναι λεπτή καὶ πετρώδης. Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παριστᾷ περιοχὴν τινα εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Φοκεῖν.

Τὸ φυτόν τοῦ τσαίου αὐξάνει εἰς ὕψος πέντε ἕως ἑξὸς ποδῶν — ὁμοιάζει δὲ τὴν κοινῶς λεγομένην μυρτιὰν εἰς τὰ φύλλα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ φυτοῦ, ἐν ᾧ τὰ ἄνθη του εἶναι ὅμοια μὲ τὰ ἀγριοτριαντάφυλλα.

Τὸ τσαῖ, τὸ ὑποῖον μεταφέρεται διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, δὲν εἶναι τὰ ἄνθη ἀλλὰ τὰ φύλλα, τὰ ὑποῖα συναζόνται ἄφ' οὗ το φυτόν γίνῃ τριῶν ἐτῶν.

Τὰ φύλλα συλλέγονται κατὰ τρεῖς διαφόρους ἐποχάς· ἡ πρώτη συγκομιδὴ δίδει τὸ κάλλιστον εἶδος τοῦ

τσαίου· ἡ δευτέρα κατωτέρας ποιότητος, ἡ τρίτη ἔτι κατωτέρας καὶ ἡ τετάρτη τὸ εὐθηνότατον.

Τὰ φύλλα ξηραίνονται κατὰ διαφόρους τρόπους, πρῶτον ἐκτίθενται εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ τινα καιρὸν, ἔπειτα τρίβονται μὲ τὰς χεῖρας ὀλίγον, — κατόπιν ρίπτονται εἰς τηγάνια σιδηρὰ καὶ θερμὰ καὶ ἀνακατώνονται μὲ σάρωμα, ἄφ' οὗ δὲ στριφθῶσι, καθαρίζονται, βάζονται ἐκ νέου εἰς τὰ θερμὰ τηγάνια δι' ὀλίγον καὶ μετὰ τοῦτο πιέζονται εἰς κιθῶτια καὶ ἐξαποστέλλονται εἰς τὸ ἐμπόριον.

Τὸ τσαῖον ἐσθλὸν εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸ 200 περίπου ἐτῶν καὶ ἦτο πολὺ σπάνιον καὶ ἀκριβὲς.

Οἱ Κινέζοι κατασκευάζουσι τὸ τσαῖ των ὡς ἐφεξῆς, βάλλων ὀλίγα φύλλα εἰς ἓν ποτήριον, ἔπειτα ἐπιχύνουσι βραστὸν νερόν, καὶ τότε πίνουν τὸν ζωμὸν χωρὶς ζάχαρι καὶ γάλα.

Τὸ τσαῖ εἶναι ἰδρωτικόν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θρεπτικόν καὶ δύναται νὰ παραλειφθῇ χωρὶς βλάβην τῆς ὑγείας — εἶναι ὡς καφὸς συνήθεια μᾶλλον παρὰ ἀνάγκη.

ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ ΘΕΜΕΛΙΟΝ.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ Βασίλισσα τῆς νήσου Μαδαγάσκαρ, τῆς ὁποίας ὀλίγον πρότερον οἱ κάτοικοι ἦσαν εἰδωλολάτραι, διέταξε τὸν ἀρχιτέκτονα τῆς ἐκ Λονδίνης Ἱεραποστολικῆς Ἑταιρίας νὰ σχεδιάσῃ δι' αὐτὴν ἐκκλησίαν, ἥτις νὰ ἀνεγερθῇ ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τῶν ἀνακτόρων τῆς. Κατὰ δὲ τὴν 20ὴν τοῦ ἰουλίου τοῦ εἰρημένου ἔτους ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἐδελήθη ἔχων ἐγγεγραμμένα τὰ ἐξαίσια γράμματα τάδε, — ὅτι ἡ Βασίλισσα οἰκοδόμησε τὸ κτίριον τοῦτο δι' οἰκίαν προσευχῆς καὶ διὰ ψαλμωδίαν καὶ λατρείαν τοῦ Θεοῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλευόντων καὶ Κυρίου τῶν Κυριευόντων, κατὰ τὴν ἐν ταῖς Ἀγίαις Γραφαῖς λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου, ὅστις ἀποθανὼν διὰ τὰς ἁμαρτίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνέστη πάλιν διὰ τὴν δικαίωσιν καὶ σωτηρίαν ὅλων τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν καὶ ἀγαπόντων Αὐτόν. Ὅθεν ἡ λιθὴν αὕτη χειρόμητος οἰκοδομῇ κτισθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ ὡς οἶκος προσευκῆς διαμενέτω ἀλύμαντος καὶ ἀκατάστροφος ὑπὸ παντὸς οἴου δῆποτε βασιλείας τῆς χώρας μου ταύτης εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα δὲ τὴν καταστρέψῃ οὗτος τότε βασιλεὺς τῆς χώρας μου ταύτης Μαδαγάσκαρ μὴ ἔστω!

Ο ΑΓΑΘΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ.

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ, καὶ περιέπεσεν